

POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVU

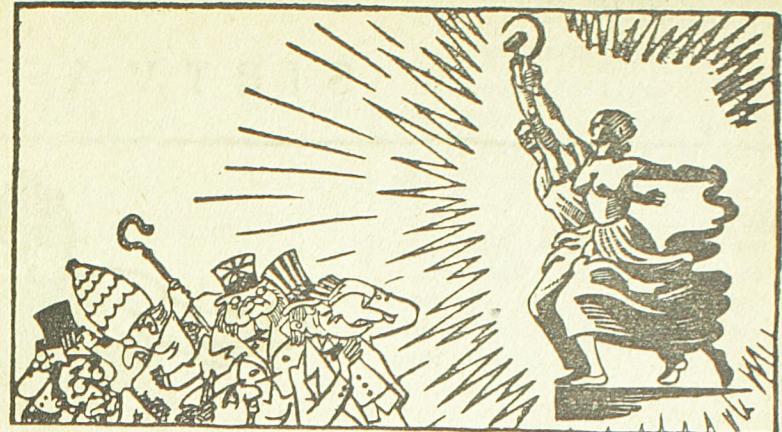
PRIMJERAK 3 DINARA

ЈЕЗ

GOD. XIV

БЕОГРАД, 21 FEBRUAR 1948

BROJ 451

„Jedan bauk kruži Evropom — bauk komunizma. Sve sile stare Evrope ujedinile su se u svetu hajku protiv tog bauka...“
„Komunistički manifest“ 1848)

Falsifikatori istorije

— Sve se bojim, ovo čemo malo teže falsifikovati —

S I E T V A

— Zdravo, druškane! Sta radiš?
— Eto... Ovdje sam posijao šajak, tamo petroleum, a onamo opanke...

SILOM TELEFONIŠE

Pet minuta kasnije:
— Alo, drugaricu Nadicu?
— Koju Nadicu?
— Pa Nadicu. Zaboga!

— Pa tu negdje:
— Dobro, ali na kakvom poslu?
— Pa, na kancelariskom.
Minut kasnije:
Alo! Da li je tamo drugarica Ružica?

I tako ide krug...
Nikako se ne bi moglo reći da sam ja neki prestariji čovjek koji ima pogrešna shvatanja o mlađačkom životu i organizovanju privatnog sektora života kada su u pitanju simpatične službenice na mom spratu.

Pera kalkulator

Tri minuta kasnije:
— Alo! Molim drugaricu Micu!
— Odmah.
— Ah, vi ste to! — počinje ona izvještaćeno sručnim glasom. — Da, da... bila sam. Izvanredno. Ali žao mi je što nisam mogla da stignem na simfoniski koncert. Kažu, bilo je divno...

— Ona nije Nadica, nego Nada.
— Za mene je ona Nadica.
Dva minuta kasnije:
— Alo, molim onog druga, znaće, onoga...
— Kako se zove?
— Ne znam, vjerujte.
— Gdje radi?

Domaćim profiterima

Našli su se sad profiti u nezgodi, eto, šicara će možda biti — na kukovo ljetu.

VJEROVALI LI NE *cotogniti ča jež*

JESTE li ČUDI?

...da je otkupna komisija u Belom Manastiru zadužila za predaju sijena i slame i neke službenike koji posjeduju samo slamnjake, te bi poslje predaje vjerovatno morali da spavaju na daskama?

...da su u Domu kulture na Karaburmi smješteni građevinski radnici, iako u istoj ulici ima pet prostranih kafana.

...da se željeznički saobraćaj između Gornjeg Vakufa i Bugojna obustavlja od subote uveče do nedjeljka u podne samo zbog toga što je posrijedi — nedjelja?

Kroz našu

ZEMLJU

HLJEB NA LUTRIJU

Građani Sušaka, koji uzimaju sljedovanje hljeba i brašna u pekari PEK-POD-a br. 23 odlučili su da obraduju pekaru jednom umjetnički izrađenom firmom, na kojoj će biti nacrtana djetelina sa četiri lista i tekst: »U ovoj pekari građanin koji je srećan može da dobije dobro brašno.«

U prvi mah izgleda da je firma neobična, ali kad se uzme u obzir da ova pekara izdaje izvjesnim potrošačima ukvareno brašno i pravda svoj postupak riječima »Sve zavisi od sreće« — sasvim je na svome mjestu ova dirljiva pažnja sušačkih građana prema ovoj uzornoj pekari.

LUSTERI

Pošto uprava njihovog preduzeća još nije zavela norme i nagrade u radu, nije organizovala službu snabdijevanja, niti se briše o sprovodenju higijenskih i zaštitnih mjera pri radu, — radnici zagrebačke fabrike lusteri "Helios" mogu mirne duše reći da — vise k'o lusteril

NEUMJESNO

SA SIJELA I PRELA

Pretsjednici komisija Mjesnog sindikalnog vijeća u Karlovcu ne mogu da se načude zašto članovi komisija ne dolaze na sastanke. Sa svoje strane pretsjednici komisija preduzeli su sve mjere da se članovi na tim sastancima osjećaju što prijateljne. Nisu im čitali uputstva Mjesnog vijeća, nisu im davali nikakve prijedloge, nisu se dogovarali o izgradnji radničkih stanova, nisu nikoga gnjavili problemima boljeg snabdijevanja nisu uopšte postavljali nikakve konkretnе prijedloge. Na tim sastancima pretsjednici su prosti — čakali sa članovima komisija. Pa kako da se sad ljudi ne čude? Tako prijatni sastanci — a na njih niko ne dolazi.

Možda bi Mjesno sindikalno vijeće moglo da odgonetne tu zagonetku?

? ! ?

Ko su bili ti 108, 156, 240 i drugi brojevi čija »imena« i dan-danas nose ulice Skoplja?

Zašto 250 hrastovih telegrafskih stubova već tri godine trune nepokopano kraj mosta na Rijeci Maršenića, u szetu andrijevačkom? Kad već nikome nisu potrebni, zar ne bi bilo bolje da se zakopaju duboko u zemlju, pa da kroz nekoliko stotina godina dobijemo dobar mrki ugaj?

MALI OGLASI

SVAKO DOBROIMA SVOJE ZLO

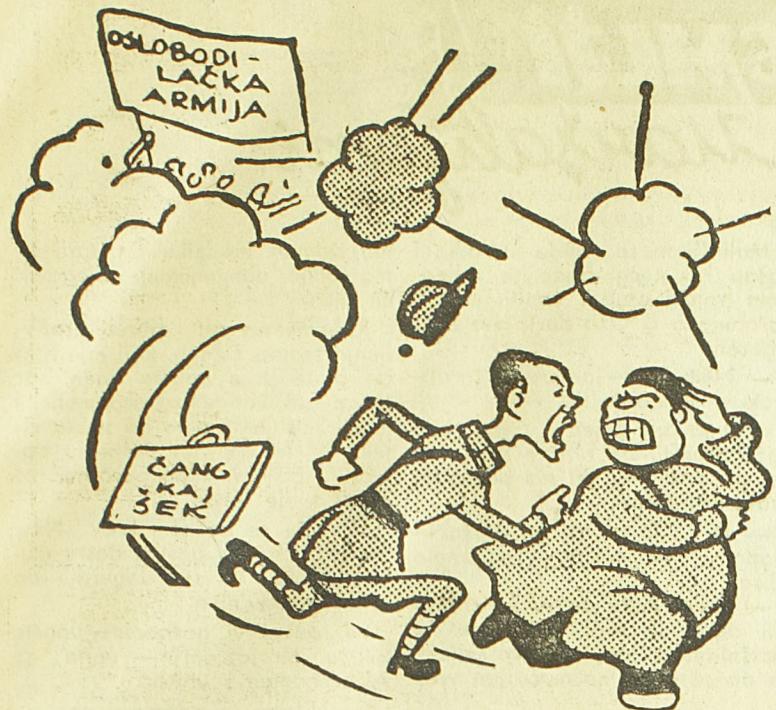
Covjek bi, eto, pomislio da je svako zadovoljan što je zima ovako blaga, a pogotovo kad je bez snijega i kiše. Međutim, uprava fabrike konzerviranog voća i povrća »Prvi maj«, baš naprotiv, više bi voljela da je zima bila sa snijegom i kišom, jer bi se na taj način brže otarasila onih 6.000 burad što se još od jeseni 1946 godine nalaze razbacana u dvorištu fabrike.

Naime, burad, zahvaljujući lipom vremenu, nisu ove zime potpuno istrušili, nego moraju nastaviti truljenje i iduće zime.

Konformno udubljenje iznad pekarske peći izdajem za prenoćište učeniku u privredi. Kirija se odradije. Za pokrivač i ostale posteljinske stvari neka se snalazi ko kako umije. — Vanča Ivanović, pekar, Beograd, 29 novembra 112.

(N. Z. — Veliki sam stručnjak za pedagošiju i slične stvari, a u vaspitavanju se služim spartanskim metodom).

Engleski humor

— Kako bi bilo da bacimo krivicu na Jugoslaviju, Albaniju ili Bugarsku? —
„Daily Worker“ — London)

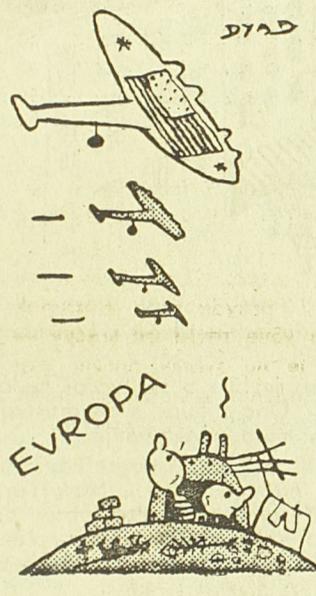
OUR ALFIE

Mamac

— Gledaj Maršalovu pomoć Grčkoj!
„Daily Worker“ — London)

OUR ALFIE

— Gledaj Maršalovu pomoć Grčkoj!
„Daily Worker“ — London)

NEMA
POVEĆANJA
NADNICA
DOK
SE NE
POVEĆA
PROIZVOD

— Ili obrnuto, mister Krips?

(„Daily Worker“ — London)

Rogovi u vreći

U vreći kapitalizma sporovi novi su nastali i natezanja se beskrajno vode: razne firme imaju rogovu, što su se tamo sastali, — pa jedan drugog bode.

Veliči partner malo daje a mnogo klopa, — pomoć je postala san, a uzimanje java. Bilo to industrija, kolonije, ili Zapadna Evropa — svud brzo mlađi partner ostaje kratkih rukava.

Biti il ne biti — prevod iz Šekspira šesnaest država pišu; parolu novi crtež ilustrira iz priče o mačku i mišu,

a tamo, u duhu prekoceanskih želja, razvija se i cvjeta imperijalistička zavrzlama Nezavisnost je progutana od „trgovinskih povelja“ uz hokus-pokus štapić madioničara Sama.

R. S.

FRANKOV RANG

Dočekavši oduševljeno da Španija postane osamnaesta zemlja »Maršalovog plana« (odmah poslije sedamnaeste — Bizonije), general Franko je izjavio:

— Ma da sam na ovoj listi osamnaesti, nadam se da će mi rang biti ubrzo popravljen, pošto sam na listi ratnih zločinaca — prvi.

NARODNE POSLOVICE

Komu je vruća postelja, studen mu je ručak.
U radina komadina.
Neznajuš rda bije.
Štednja je prva dobit.
Ako ne sačuva, ne steče.

NASLJEDNICI

SAMO CITATI

NOVI SAMURAJ

Novi školski udžbenici koje su izdali Amerikanci, uče japansku djecu da je »general Mak Artur veliki američki samuraj, nadlijudsko biće koje ne poznaće strah«. Osim toga, ti udžbenici pišu da sva djeca japanske carevine treba da žrtvuju bar po jedan lotosov cvijet za cvjetni tepih »po komu bi lako harale noge samuraja Mak Artura«.

(»Action« Pariz)

MAČKE — PO »MARŠALOVOM PLANU«

Američko društvo za zaštitu mačaka podnijelo je danas državnom sekretaru Džordžu Maršalu, molbu u kojoj traži da se u Zapadnu Evropu pošalje 50.000 mačaka. Robert Kendal, predsjednik toga društva, predložio je da prva pošiljka od 10.000 životinja bude namijenjena američkoj i britanskoj okupacionoj zoni u Njemačkoj. Poslije toga, u projektu su iste takve pošiljke drugim evropskim narodima koji su van komunističkog domena.

(»Action« Pariz)

CRNO—BIJELO

Nesrečni Amerikanac mister Boton bio je malo napit, kad je s nekoliko puščanih metaka ubio jednog crnačkog provokatora, koji je prolazio red njega, gurajući ručna kolica.

(»Les Lettres Françaises«, Pariz)

PO AMERIKANSKI

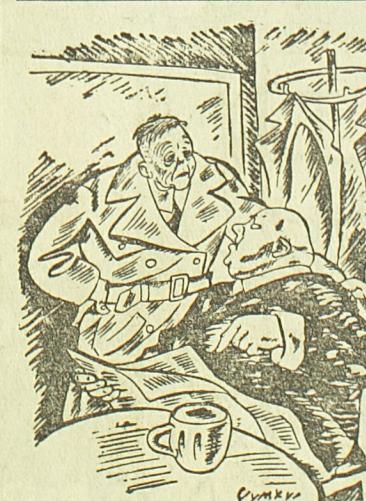
Juče u 18 časova, poslije jedne opklade, mis Barbara Stoks, model, naga je projahala na konju 42 ulicom u Njujorku. Ogromna gomila svijeta slegla se oko nje... Njena svijeta objašnjava se time, što veliki broj stanovnika Njujorka nije nikada vidio konja.

(»Les Lettres Françaises«, Pariz)

ZEMLJOTRES

Stroga istraga je sprovedena povodom zemljotresa koji se dogodio prošle nedjelje u Atlanti (SAD). Deset sindikalnih rukovodilaca, poznati po svojim naprednim idejama, uhapšeni su.

(»Les Lettres Françaises«, Pariz)

— Vidite, majn her, kod nas u Austriji svaki peti činovnik je nacista.

— Znam da je malo, ali šta će te, mnogo nas je izginulo u ratu.

Američka misija se ljudi

(Dopis iz Atine)

U posljednje vrijeme zapaža se sve veća naduvanost Američke misije prema monarhofaističkoj vlasti. Ova na izgled čudna okolnost ima ustvari jedno logično objašnjenje: što više Amerikanci daju pare i oružje za uništenje narodnooslobodilačkog pokreta, taj pokret sve više jača.

Prošle nedjelje, na primjer, američki oficiri izvršili su inspekciju monarhofaističkih trupa na polozajima. Htjeli da vide koliko se trošak isplaćuje. Utisak je bio vrlo mučan. Kako izvještava atinski dopisnik »Njujork herald tribuna« američki pukovnik Adams osorno je rekao jednom monarhofaističkom pukovniku:

— Mi smo vašoj jedinici dali više puškomitrailjeza za likvidiranje partizana nego što su ih naše je-

dince imale na frontu protiv Njemaca. Šta ste dosad postigli?

— Postigli smo da likvidiramo vaše puškomitrailjeze — snishodljivo je raportirao monarhofaistički pukovnik — Eno ih u rukama partizana...

Članovi Američke misije ne kriju da su oni lično dovedeni u vrlo nezgodan položaj nesposobnosti atinske vlade da postigne male kavk vidljiv rezultat u borbi protiv grčkog naroda. Ako se situacija ovako nastavi oni se boje da mogu da izgube svoje dnevnicu ili čak da dodu pred Komitet za istraživanje antiameričke djelatnosti.

Prilikom diskusije u američkom Senatu o novoj »pomoći« Grčkoj, republikanski senator Jang tražio je da se objavi lista partizanskih gubitaka kako bi se vidjelo koliko dolara po svakoj glavi ubijenog demokrata košta sprovođenje Trumanove doktrine u Grčkoj. Zvanični vašingtonski krugovi mnogo su uznenareni ovim traženjem, jer bi objavljanje te liste moglo porazno da djeluje na povjerenje u moć dolara kao američkog imperialističkog ubojnog sredstva.

Američka misija dobila je zato stroge instrukcije iz Vašingtona, da naredi atinskoj vladi da po svaku cijenu postigne da se ogromna nesrazmjerja između utrošenih dolara i partizanskih gubitaka pravi u korist dolara.

Ovo naredje nije ostalo bez svakog dejstva. Kao pokriće za straćene dolare monarhofaistički vlastodržci preduzeli su sad masovna strijeljanja rodoljubivih grčkih građana koji leže po zatvorima i koncentracionim logorima. Wadini krugovi u Atini vjeruju da će Amerikanci primiti ovo rješenje bar kao privremeni izlaz iz kritične situacije.

Alisa u čarobnoj zemlji

Maršalijani

Alisa i njeni prijatelji su učinili da se dosadaju poslije dugih putovanja po raznim čarobnim zemljama iz bajki i da čeznu za novim avanturnama. I tu skoro opet im se ukazala prilika da putuju. Jednog dana, čitajući veliki američki dnevnik »New York Duck« (Njujorska patka), Alisa skoči uzbudeno i uzviknu radosno:

— Evo nešto za nas! — i stade odmah da čita naglas:

»Čarobna zemlja Maršalijana prostire se od Herkulovih stubova do Helesponta i podijeljena je na 16 pašaluka, kojima upravlja super — paša Maršal, po kome je i ime dobila. Svud oko je opasana finom dolarskom zavjesom tako da jedan dio njenog stanovištva ne vidi ništa dalje od nosa. Ali baš blagodareći tome u ovoj čarobnoj zemlji teče med i mlijeko i padaju pečene ševe s neba, pošto se u njoj sve odvija po nekakvom čarobnom planu, koji je pravi rog izobilja za srećne Maršalijance. Najveća moć plana je maršalijanska valuta znana dolar, koja ima tu čarobnu snagu da može kupovati i ono što se inače u drugim zemljama svijeta ne prodaje.“

— Moramo vidjeti i tu čarobnu zemlju, — reče Sesilija.

— Svakako, — prihvati Alisa. — Čika čarobnjake iz Oza, spremaće onu vašu leteću mašinu, jer odmah krećemo na put.

I krenuše. Alisa je gledala u zemljopisnu kartu i već poslije nekoliko sekundi munjevite vožnje kroz vazduh, uzviknu:

VEZA

— Halo, Madrid! Ovde Šuman, mogu li govoriti s kolegom Frankom?

— Oprostite, on je momentano zauzet. Javite se kroz pet minuta!

— Sad smo nad Maršalijanom. Ateriraj, čika čarobnjake.

Našavši se na zemlji, osvratali su se na sve strane u uzbudjenju i nadi da će vidjeti koje od očekivanih čuda. Ali ništa od svega tega: ni kuća od kolača, ni zlatnih pečurki, pa čak ni pečenih ševa. Nalazili su se na nekakvoj morskoj obali. Nedaleko od njih vidjelo se nekoliko ljudi koji su se protezali u hladu jednog svinjskog običnog drveta.

Priđoše im i Alisa ih upita:

— Šta radite, dobiti ljudi?

— Kamo streće da nešto radiš, — odgovori jedan od njih. — Ovdje je strašna nezaposlenost i mi propadamo od gladi.

— A zašto ne jedete pečene ševe i med i mlijeko?

— Da niste vi s Marsa, — obratili su na nju čovjek. — Ko vam je napričao te gluposti. Da nam je malo riba da ulovimo, a pečene ševe neka idu do vraka.

— Pa zašto je ne lovite?

— U tom i jeste vise. Da bi je lovili treba nam benzín za barke, ali njega treba platiti, — a čime nego ulovljenom ribom? No šta vrijedi loviti kad se ne može prdati, jer naša pametna vlada, po nekakvom Maršalovom planu, uvozi ribe iz drugih zemalja.

— Čudno, — umiješa se Sesilija, da mi nismo zalutali? Je li, čika, je li ovo Maršalijana?

— Jest, tako je, na žalost, zovul.

— Hm! — čudila se Alisa. — Zašto ne radite što god drugo? U onom brodogradilištu, na primjer!

Htjeli bismo mi kad bi brodogradilište radilo, ali je ono zatvoreno. Započeti brodovi ostali su nedovršeni, osobljje otpušteno. Naša vlada ovako rezonuje: zašto da pravimo brodove i traciemo pare i materijal, kad ćemo ih dobiti po Maršalovom planu? Briga nju što mi ostajemo bez posla i što ćemo gladovati!

Alisa se okreće svome društvu:

— Ovo je zaista čudno. Ne razumijem samo zašto „New York Duck“ ovo naziva čarobnom zemljom! Tu se nešto krije! Moramo ispitati sve do kraja, kako bismo urednika izveli iz zablude kad se vratimo. Idemo dalje.

Čarobnjakova mašina opet ih poneće kroz vazduh i zatim spusti na jedan veliki neobrađeni prostor. Nigdje oko nije bilo žive duše, ali se iz jedne obližnje kućice dizao dim, znak da u njoj ipak nekoga ima. I zaista, kad joj se približiše, čuše glas neke žene koja je strašno grđala:

— I to su mi jača! I to mi je mlijeko! Sve sam bućkuriš!

A kada ugleda pridošlice i ne sačeka da je išta upitaju, već nastavi još žešće:

— Grom ga spasio ko ih izmislio! Mjesto pravih jača moraš da jedeš nekakve strugotine, tobož jača u prahu, a mjesto finog, bijelog teč-

Mali Džon se bježe udaljio i zašao iza kuće. Sada se odjednom pojavi otud i zapita starog čarobnjaka iz Oza da li ima koju cigaretu.

— Nemam, — odgovori čarobnjak. — A što će ti?

— Ima tamno jedan čika koji puši cigaretu od obične suve trave, pa sam htio da mu poklonim pravu cigaretu.

— Je li i to u vezi sa Maršal — planom? — upita radoznalo Alisa.

— Jeste. Kaže da su im zabranili da sade svoj duvan, jer je Maršal-duvan najbolji na svijetu, pa da se zalud ne muče jer neće

mo odmah uredniku da spriječimo dalje obmanjivanje njegovih čitalaca.

Krenuše na put i pored protivljenja malog Džona, koji nije htio da pade prije no što nađe bar jedan „M“ dolar za uspomenu i male Sesilije koja je po svaku cijenu htjela da vidi dolarsku zavjesu i ocijepi jedno parčenje za ukus svoje lutke.

Spustiše se na sam krov „New York Duck“-a i poslije dosta muku uspiješe da se doguraju do glavnog urednika.

— Jeste li vi, gospodine, uopšte bili u Maršalijani? — upita ga Alisa odmah s vrata.

— Nisam, — odgovori on.

— A znate li šta se tamno stvarno događa?

— Znam!

— Ne znate, reče energično Alisa. Jer da znate ne biste pisali onako o njoj.

— A ko vam kaže, mala gospodice, da ja moram pisati ono što znam i kako jeste?

— Morate zbog vaših čitalaca, koje inače dovode u zabludu. Vi sami tvrdite da ste organ zapadne demokratije!

Umjesto da ma šta odgovori, urednik se odjednom uhvati za stomak i poče da se cereka koliko ga glas donosi.

— Ala ste vi, djecu naivni...

Kad se malo umirio, on im se obrati tobož očinskim tonom:

— Slušajte, djeco, idite vi lijepo kući. Nisu to stvari za vas.

— Kako da nisu, — pobuni se Alisa. — Čak je i nama čudno što vi svjesno obmanjujete svijet. Vi ste obična lopovčina. Gori ste od Hromog Dabe.

— Aha! — učini glavni urednik i maši se telefona. — Halo! Haloo! Je li to Odbor za ispitivanje antiameričke djelatnosti? Gospodine presjednici, molim vas posaljite koga od vaših ljudi ovamo. Imam nekoliko „tičica“ za vas. — O-kel

Poslije otvaranja francusko-španske granice uspostavljena je i telefonska veza Pariz-Madrid.

nog mlijeka opet nekakvu bijelu prasišnu.

— Je li te tetka, — zapita mala Sesilija, — a zašto ne držite koške pa da vam nose lijepa svježa jača?

— Držala bih ja, dijete moje, ali čime da ih hramim. I one što smo imali, morali smo davno počakati. Te pustare što vidite bile su nekada divna kukuruzna polja, ali sada gazića ne dozvoljavaju da se siju jer, kaže, nije lud pošto će mu Maršal — kukuruz praviti konkurenčiju, pa neće moći ništa da zaradi.

— A što ih ne hranite Maršal — kukuruzom?

— E, taj još nije stigao, a neznam ni da li će ikada stići...

Alisa je bila u sve većoj nedoumici. Ona prikupi svoje društvo i održa malo savjetovanje.

— Ili smo mi na pogrešnom putu ili nas je onaj „New York Duck“ obmanuo. Predlažem da idemo dalje, pa ako opet naiđemo na slično, letimo pravo uredniku.

Stari čarobnjak navi svoju mašinu i društvo krenu dalje. Spustiše se na krov jedne palate u nekom velikom, nepoznatom gradu. Pažnju im je odmah privuklo veliko komešanje svijeta po ulicama grada. Alisa se naže nad ivicom krova i uglđea veliku povorku ljudi koja se kretala ulicom ispod njih i nosila transparente sa natpisima: „Dajte nam rada! Dolje visoke cijene! Dolje crna berza! Dolje prodani političari! Hoćemo hleba umjesto gume za žvakanje i najlon čarapa!“

Sletješe brzo na ulicu i umiješa se u gomilu. Sesilija se uhvati za rukav jednom radniku i upita ga:

— Je li te, čika, zašto je ova parada?

— Kakva parada, dijete moje! Misliš da nam je stalo do njih? Ovo su demonstracije, a na bulvarima pučaju u masu.

— A protiv koga demonstrira-te? — opet će Sesilija.

— Protiv koga nego protiv Maršalijani.

— Ne razumijem, — umiješa se Alisa koja je slušala razgovor. — Mi smo u Maršalijani, a Maršalijana se buni protiv Maršalijane. Znači ima dviće Maršalijane?

— Ne, dijete moje. Imamo samo jednu Maršalijanu, a pašaluci su razni.

Alisi je tek sada bilo jasno sve oно što je vidjela na ovom putu.

— Znači, — reče ona, — Maršalijana nije nikakva čarobna zemlja, ne padaju pečene ševe s neba i ne teče med i mlijeko. Nju je izmislio „New York Duck“. Ide-

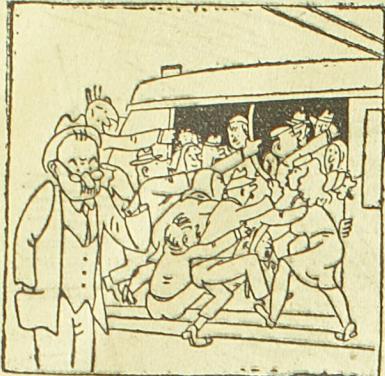
— E, baš nam ništa ne možete, — prkosno mu reče Alisa. — Mi, na sreću, nismo američki već engleski državljanici.

Urednik se zlobno naceri:

— Ne brini, curo, predaće vas oni Bevinu, pa ćete još gore proći.

I tako se, djeco, završilo Alisino putovanje po čarobnoj zemlji Maršalijani, od koje je bajku načinio „New York Duck“, a prenijeli je svi njegovi jednosišnjici iz tabora „zapadno-demokratske slobodne štampe.“

COVJEK KOJI LUPA GLAVU

Eto, stalno glavu lupam pred trolejbus kada stupam: zar ti ljudi baš ne mare što će kola da pokvare?

TRI SANDUKA

(Po Zmaju)

U po mirne crne noći špekulant tza sna skoči, znoj mu kaplje sve sa lica, pa dršćući pali rukom nekoliko sijalica. Pomračena, bolna uma domaćicu svoju pita: »Gde su ključi od podruma?« Tri godine blago čuvam — oh, švercerški udes kletil! I nikako mira nemam — rad pružni svud mi pretil!«

Upodrumu, u ostavi, stvari kojim narod davi špekulantima ova guja, što od tudiž živi muka — puni robe, tri sanduka smeju mu se, i'll se samo špekulantu tako stvara dok sanduke on otvara?

Progovara sanduk prvi: »Od narodne mrene krvi stvorio si, dok su drugi borili se i ginuli! Al' ni sa mnom nemaš lova, uništi me memla ova... Ti i tvoji šverca s' man' te, — nazdravlje ti, špekulant!«

Progovara sanduk drugi: »Ja sam stig'o svome grobu, jer sam prepun tuđeg znoja. Pošto ćeš mi prodat robu — pitali su mnogi tako, dok istrinuhi ja polako. Ti si ček'o veće cene, a' sad džabe gubiš mene. Ti i tvoji šverca s' man' te, — nazdravlje ti, špekulant!«

Progovara sanduk treći: »Kad sam dop'o ovih tmina, ispraćen od tudiž suža, ti si htio do visina ponajvećih cene dići, a' cene se ne makoše, ja istrinuhi, sve je loše. Ti i tvoji šverca s' man' te, — nazdravlje ti, špekulant!«

Zora već je, sa ulice glas prodavca odjekuje: »Snabdevanje — treće cene — šverc se sasvim ugušuje!« Sama s' ruka gazdži diže, sama nogu kroči bliže, trulež grli, ciknu muka, i on pade kraj sanduka, a' nezgodno, baš na teme — pregazio njega vremel..

Jednim udarcem dvije muve

— Sta će nam analfabetski tečaj kad imamo biblioteku!

Tjera baba kozliće

U Sjenici ima velika količina sjemena koje treba prečistiti i zaprati. Povjerenik poljoprivrede SNO-a u Sjenici otišao je u Kraljevo i od Sjemenskog preduzeća tražio da se pošalju selektori dok je lijepo vrijeme. Krajem januara preduzeće je obavijestilo moliće da je poslat jedan selektor, ali se on nije mogao probiti dalje od Raške zbog velikog snijega. Pošto u to vrijeme nije bilo ni pahuljice snijega, vjeruje se da je u pitanju fatamorgana.

VRDALAMA

— Kako ovoga da postaviš na neko odgovorno mjesto, kad je nestalan, svakog dana drukčije radi.

GORE UMCI

Ne treba baš toliko pameti! Ne treba otvarati ni tolike analfabetske tečajeve, pa učiti beli svet da čita i piše...

Eto, mi u svome »Zazaugasvibubu« (Zavod za unapređenje gajenja svilene bube) imali dobrog kurira. Poslušan, donosi i raznosi poštu i niko od nas živi nije znao da je kurir nepismen. Ponese poštu, pa stane nasred ulice i zapita prvo gradanina ili gradanku: »Je li, molim te, gde je ovo?« I ko mu ne bi rekao! A kad za nas poštu dobije, tu već nije imao ništa da pita. Znao je dobro gde je »Zazaugasvibub«, pa je, nećete verovati, umeo čak i da izgovori ime našeg zavoda.

Ne znam kako se otkrilo. Čini mi se da se on nekako izrekao. A mi ga svi skolili od šefa, pa do mene:

— Jordane, Jordane, kako da budeš nepismen! Kako da se još ne upišeš na neki analfabetski tečaj...

Meni se čak omakne pitanje:

— Pa zar ti, Jordane, ne čitaš novine? Mogao si tu da vidiš koliko analfabetskih tečajeva ima! I ja ti uzeх na sebe dužnost da ga upišem i da kontrolisem njegov rad i napredak.

Dobar je bio dak, ama baš kao što je bio i dobar kurir. Svake subote, kada planiramo rad za iduću nedelju, pitao je njega šef:

— Jordane, a šta ćeš ti iduće nedelje?

— Doneću poštu i razneču i naći će se svuda gde treba da pomognem.

— Dobro je, Jordane! — govorio je šef i tapšao ga po ramenu.

Tako je bilo sve dok nije Jordan naučio da čita i piše. Kad, jedne subote upita njega šef:

— Jordane, a šta ćeš ti iduće nedelje?

— Doneću poštu i odneću i naći će se svuda gde treba da pomognem. A obećavam da će iduće subote napisano podneti plan rada za celu nedelju.

I šef i svi mi tapšali smo ga sa da još sručnije po ramenu:

— Sjajno, Jordane!

— Osokoli ti!

— Napismeno, nego šta!

A možete zamisliti kako nam je bilo kada naš Jordan iduće subote podnese otprilike ovakvu pismenu

obavezu i to pravo šefu u ruke, a šef počeo da glasno čita:

»Obavezujem se da će i iduće nedelje donositi i raznosi poštu. Da će izvršavati sve naredbe. Da će pre sirenne biti u redu da dvaput ili triput uhvatim »Morusu« za druga šefu i druga knjigovodu. Odatile će na red pred mlekaru da donesem dva kolača s pekmicom za drugaricu Canu. Između raznošenja pošte raznosiću po kućama sledovanja, uvek kada se

dele, za sve drugove i drugarice činovnike. U toku nedelje nabavici za druga Migola karte za pozorište, a za njegovu decu karte za bioskop...«

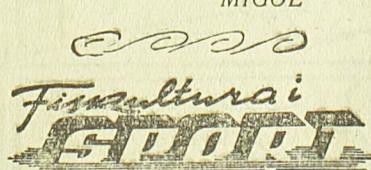
Čita tako izveštaj šef, nema kud, a nama svima koji smo se sastali na konferenciju, okreće se kancelarija.

I, molim vas, od toga dana šef i knjigovoda sami kupuju »Moravu«, naša daktilografinja Cana mora da pode desetak minuta ranije da kupi pecivo, sledovanja mi sami i naši ukućani nosimo, a ja i moja dečica dreždim pred blagajnom pozorišta i bioskopa.

I zato vas pitam treba li otvarati te analfabetske tečajeve! Samo se naša čistačica smeđuri, a onomad je i kazala:

— Dobro je to kad se čoveku otvore oči!

Milivoje GOLUBOVIĆ-MIGOL

Gusta čorba

Pretstavnici bokserske sekcije riječkog »Kvarnera«, prilikom dočeka boksera beogradskog »Milićionara«, sa zaprepašćenjem su konstatovali da je pored 8 pozvanih boksera stiglo i 5 njihovih »rukovodilaca«. Stvar se, međutim, ubrzo razjasnila: rukovodioci su došli da bude gušća čorba, jer šta ih se tiče — domaćini sve plaćaju.

Kako je ovo društvene, iz turističkih obzira, ostalo i jedan dan duže, rezultat je odgovorio očekivanjima: vesela trinaestorica su ubjedljivo nokautirala blagajnu domaćina.

Nova frontovska lirika

Ustala sam, haj, ustala sam najprije u kući, pa sam pošla, haj, pa sam pošla putem pjevajući.

Na glavi mi marama od svile — vidjeće me moj udarnik Mile.

Srce mi je zakucalo jače kada stodoh i ja med glasače.

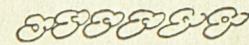
Dočeka me naš frontovac Tića, pa mi dade dva mala listića.

Pismena sam još od prošle zime, popunjavam prezime i ime.

Pa sve vezem naše kandidate; med njima je onaj što ga zna.

Za njime se svi ljudi okreću, jer je prvi on u preduzeću.

Nek moj listak izbor mu donese. Brani, Mile, opšte interesel!

KANDIDATKINJE ZA „MUVU“

Bokserski trener Davidov najeđao je napornim treningom boksera Dulaja da za dva dana »skine« 6 kilograma — kako bi ostao u »muva kategoriji«.

— Da l' bi i mi mogle da trenerimo kod vas?

MALI ĐOKICA PIŠE JEŽU...

Dragi čika ježu

Priča ujka Jova kako se u nekim državama na zapadu kažnjava i kad neko ima zle namere a deda kaže i treba tamo da se kažnjava ko ima bube u glavu da ruši red i poredak a ujka Jova kaže al eto kod nas ne kažnjavaju se namere neg dela a da je ko tamo zlo bi se vi proveli s vašom iznutricom a deda graknu što mi je u dušu to je moja lično privatna stvar i ne dam da mi se zaviruje a ujka Jova kaže tako smatra i krivični zakon vaše lično privatne zle namere i pušta vas d izumrete zajedno s njima.

A čika sima kaže može i u dušu da se zaviri na rengenu jedan majstor doktor iz Bitolja što je pregledo nekog Ivana iz Ohrida pa izdijagnozirao da se taj borio za ovo jer ima u dušu petokraku i zato nije teo da napiše šta mu je a čika čira s derma se uplaši naopppako ako mene neko izrengeniše ko zna što može da ppoprone.

Muke imaju s dušom, eto i čika boža se vratio nakresan jer mu nešto bilo crno u dušu pa rešio da posvraća u sve bifeje redom do kuće pa ispalio da je obredio tri bifeje a nije izšao iz iste kuće u kosovskoj triesedam a to je kuća kod mokre braće jer su joj od četiri lokalna tri bifeji a to je izgleda mnogo čak i za crnu dušicu čika božinu.

Deda priča kako je njegov prikan iz grotke gazda Milan Mladenović nabavio dvaneset prsačica i jedno malo veće od osamdeset kila i lepo čovek kaže da je kupio za sebe i svoje svastike a ne za špekulaciju al ovi mu ne veruju a ja znam da bi njegove ješte mogle i vola pojesti.

Tetka nade frontovka stajala ispred izloga a naišle dve dame u bundama a jedna kaže viš kakog finog tektila ima ko u mirno doba al to nije za nas smrtnje geovce a tetka nade kaže gospodo pogledajte tamo palo je cedulja gde piše slobođanu prodaju a one procediše da valja ne bi pustili u slobođanu prodaju a tetka nade kaže a vi da valjate ne bi menjali mišljenje svaka dva minuta.

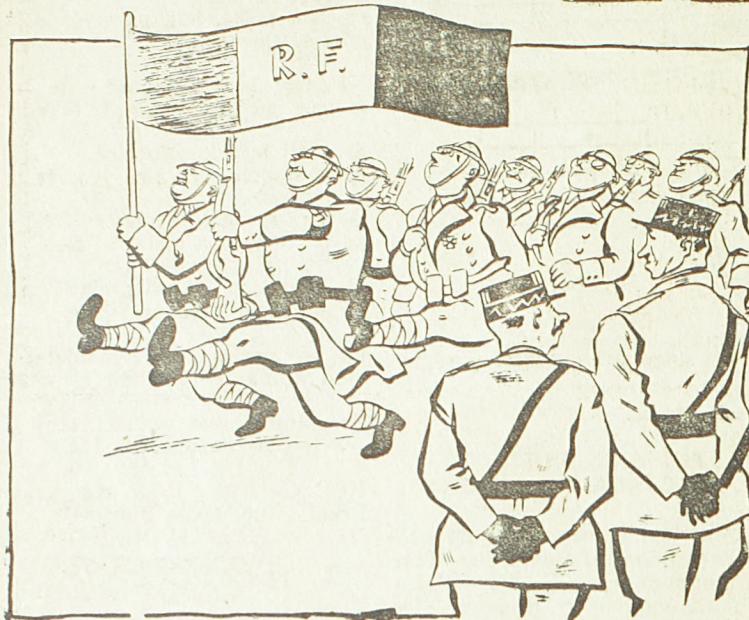
A sad će d idem u radium bolnicu da vidim je i istina da iznad bolesnika što se zrače stanuje na mansardi trineset porodica s desetoro dece pa se traju radiumski jer još od jula ne može da im se nade stan pa ču da pitan mogu i oni da menjaju stanove s onima što imaju raka pa kad se ti izleže da se usele drugi i tako redom.

Zdravo mnogo te pozdravlja tvoj

LIBERTÉ UBER ALLES

Radi ugušivanja ustanika, francuska vlada uputila je u Indokinu stranačku legiju, u kojoj preovladaju Nijemci iz Romelovih i Keserlingovih jedinica.

— Jedno je malo nezgodno što se ovi hitlerovci bore pod geslom: SLOBODA, JEDNAKOST, BRATSTVO.

— Ne mari: slobodno mogu da ginu, jednaki su s našim kolonizatorskim trupama, a u bratstvu su s našom vladom.

Američka kulturna hronika

Krajem novembra, njujorška štampa je naširoko objavila vijesti o svečanom otvaranju zimske sezone u „Metropoliten operi“:

Na šta su se, u osnovi, sveli utisci pozorišnih reportera i fotografa? Prvo i prije svega, obavijestili su svoje čitače o senzacionalnom ponašanju neke misis Trokmorton, koja je pušila debelu havansku cigaru. Veliki dio štampe je sa ushićenjem opisavao kako je 70-godišnja udovica petrolejskog magnata Hendersona, potpuno pijana, na očigled čitave publike pokazivala kako „njene noge niukoliko ne ustupaju nogama filmske glumice Marlene Dietrich“. Upitana o tome kako joj se dopala opera, gospoda Henderson je izjavila da operu nije ni slušala.

Obje epizode su bile bogato ilustrovane odgovarajućim snimcima. Istovremeno, u većini izvještaja uopšte nije pomenuto

I-b vodi

Naš dopisnik iz Niša javlja: Niška gimnazija i srednje stručne škole postigle su u drugom polugodištu rekordne — neuspjehhe. I dok radnička omladina po preduzećima sve više osvaja naziv udarnika i svojim zalaganjem doprinosi ostvarenju Petogodišnjeg plana, učenici se takmiče ko će više nanizati slabih ocjena i ko će više stvoriti »ubjedljivih opravdanja« za neopravdane izostanke.

Prva u rangu po neuspjehu je Srednja tehnička škola industrijskog smjera. Rekord pak u toj školi je M I-b razred, koji je u prvom polugodištu imao prosječno 46 izostanaka po učeniku. U tom razredu je veliki broj učenika sa slabim ocjenama.

Srednja tehnička škola građevinskog smjera ide ukorak sa svojom posestrimom. Državna trgovacka akademija zauzela je treće mjesto na ovoj neslavnoj »ranglisti«. Ženska gimnazija ima dobar broj slabih učenica, najviše iz viših razreda. Rekordnu cifru u izostajanju postigao je VIIIa razred.

Pokušao sam od ovoga da napravim »vic«, ali nisam uspio. Pokušajte vi...

Za kulturnu trgovinu

Gubavi promet

Uprava nabavno-prodajne zadruge u selu Rajkoviću kod Valjeva došla je na originalnu ideju: ako već treba zapeti da se poveća promet robom, onda je sporedno kakva se roba kupuje. Ideja je odmah ostvarena. Svima zadugarima objavljeno je da zadružna kupuje i plaća 50 dinara kilogram gubarovih jaja.

Posao je otpočeo i ima sve izgleda da dalje razvijanje. Međutim, pošto gubarova jaja nisu košnja i neće niko drugi osim zadružna da ih kupuje, to se kupljena jaja svakog dana revnosno spaljuju.

Ovakvom trgovinom riješena su mnoga pitanja: uprava zadruge povećala je promet robom, masovne organizacije u Rajkoviću ne moraju da se više bakaču oko čišćenja gubara, a mnogi pojedinci dolaze do lijepa zaradice. Pa ipak se nađu pakosni zadugari koji prigovaraju upravi da je zbog ovog poslovanja zadružna na štetu.

— To nije važno, — odgovorili su im iz uprave — glavno je obrt, a ne zarada!

Zadugari smatraju, u vezi sa ovim obrtom, da i upravu zadruge treba — obrnuti.

Strah od „pomoći“

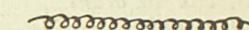

— Zašto, čovječe, nisi vikao u pomoći?
— Bojao sam se da me ne čuju Amerikanci!..

KAMION ZA SVE

Nasred glavne ulice u Prozoru garažirana su već duže vremena dva pokvarena kamiona Sreskog narodnog odbora i je-

dan Sreskog zadružnog saveza. Pored svestranog zadovoljstva, koje pružaju kiši i snijeg, kamioni su upotrebljivi i za razne sportske treninge: za skokove s mesta, izatrke i s motkom, zatim za vježbe na gredi i na konju, — dok djeci služe za popularnu igru »žmurke«. Da ovi kamioni i njihovi motori ne postanu potpuno neupotrebljivi, potrebno je vidjeti kako rade motori glavama ljudi, kojima su kamioni povjereni na rukovanje.

NEZVANI GOST

Na granitu i na pjesku, po vrućini i po mrazu, džentlmen podiže nogu ili širi staru bazu. Otkad Grenland ovom gostu šešir, kapu, štap dodaje! Džentlmenu to ne smeta, on se smješi i ostaje... Panamski mu narod veli: „Izaz je na srednja vrata...“ Ali gost ne čuje dobro il' se pravi da ne shvata. Od Aljaske do Formoze džentlmen se posla laća, jer pretstavlja slavnu firmu zvanu „Bilnis, Bilnis-braća“.

»TATA« i »NEPOSLUŠNI SINOVI«

U rudnicima uglja u Džeriji (Indija), koji pripadaju koncernu »Tata« štrajkuje 15.000 rudara. »Tata« se mnogo naljutio: »Eto kakva su danas djeca! Smanjiš im samo malo džeparac a oni odmah otkažu poslušnost. Treba njima bačina!«

I pored ove prijetnje »neposlušni sinovi« još uvijek ne slušaju »Tatu«.

Ako ste slučajno propustili da nabavite

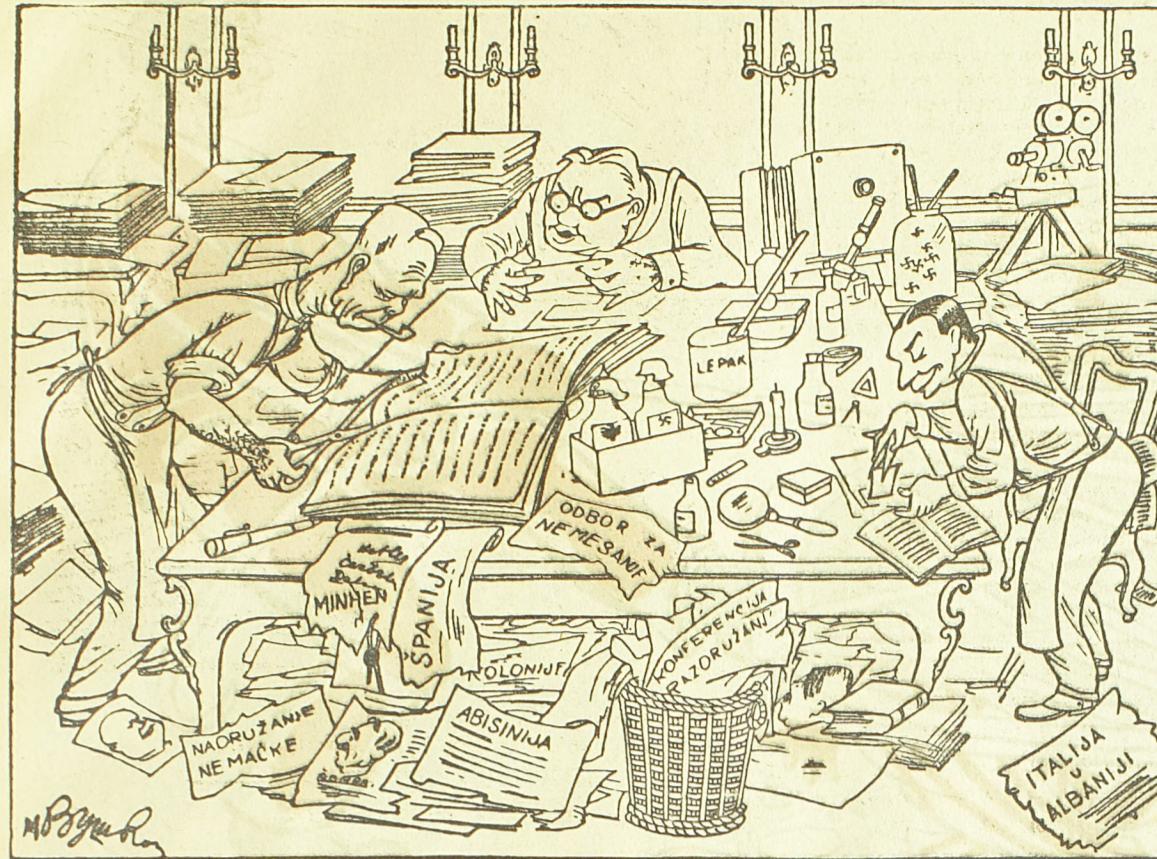
KALENDAR »JEZA«

koji sadrži 40 humorističkih priča i oko 400 manjih i većih crteža, možete dobiti samo izdanje latinicom (u ijkavštini).

CIJENA 30 DINARA

Knjižarima i revizorima rabat 20%. Narudžbine prima Administracija »Ježak«, Beograd, Terazije 31.

U LABORATORIJU FALSIFIKATORA ISTORIJE

VRIJEDNI LJUDI

Balkanska komisija je odlučila da otsada drži svoje sjednice noću, pošto je u dosadašnjem radu samo dan-gubila.

VETERINARSKE NAKLONOSTI DVAJTA GRISVOLDA

Povodom vijesti agencije Franspres da je šef američke misije za pomoć Grčkoj Dvajt Grisvold stigao u Kairo, odakle će krenuti u Bengazi da „ispita zdravstveno stanje koza i ovaca namijenjenih za pomoć Grčkoj“, egiptска štampa s puno nepovjerenja gleda na veterinarske sklonosti američkog gaulajtera u Grčkoj. Dobro obaviješteni krugovi smatraju da je posrijedi štamarska greška u izražavanju: jer nisu u pitanju koze, već baze.

AMERIČKE DOSKOČICE

I. Pomoć?
Malo ja, malo ti, više ti nego ja, pa ćemo se voljeti dok mi to prija.

II. Samopomoć!
Mnogo ti, malo ja, manje ja nego ti, „pomažem“ te, ali ja moram čariti.

III. Samopomoć!
Ništa ja, a sve ti... Bolje ti nego ja: — nauči se trpjeti, pa da živim ja...

Pripreme

U predizbornom takmičenju sve fabrike pendreka, kundaka, gasa suzavca i zatvorskih katanaca svakodnevno povećavaju proizvodnju. Računa se da će do izbora proizvesti tačno onoliko ovih artikala koliko ih je potrebno da bi se proveli s uspjehom „slobodni demokratski izbori“.

Baba-Nastin plan

Zapao čika Paja izjutra cigaretu, srće kafu i čita novine. A njegovo supružnički dosadno. Od prije trideset godina čita ona u novinama samo »Lične i porodične vijesti«, a dotele nije čitala uposle ništa. O politici malo zna, i zato ga pita između dva gutljaja:

— Bogati, Pajo, kakav je to Maršalov plan?

Čika Paja odlijepi pogled s novina, podvaljak nasloni na grudi, da bi je što oštireje pogledao preko naočara, i poče tihim razvučenim glasom, kao da drži predavanje:

— Maršalov plan to ti je, Nasto...

Ali, u tome trenutku, neko zazvoni na ulaznim vratima, energično i službeno, kako obično zvone mlekađe i pozivari. Čika Paja prekinuo započeto izlaganje, polako se starački podiže sa stolice, uz uobičajeno stenjanje, pa pode da otvorit vrata. Malo se zadrži tamno, a kad se vrati, na usnamu nešto kao osmijeh, upola tužan, upola šeretski:

— Kaži, Nasto, dragička! Eto ti rešenja za iseljenje iz stana!

— Iju, — ciknu baba Nasta — kakvo rješenje, crni Pajol!

Eto tako — rješenje! Govorio sam ti ja: »Da uzmemo nekog, Nasto, u stan«. Veliki stan a nas dvoje, a ti ni opepelit! »E, ovako je bolje«, Eto ti sad...

— Pa, kud bih s tolikim stvarima?

— A kud ćeš sad s tolikim stvarima?

I nastavili razgovor u tom duhu. Naposljetku, pala odluka da se žale, ali sa vrlo malo nade na uspjeh. I žalili se, ali žalba, naravno, odbijena. Iseljenje ima da se izvrši u roku od tri dana. A novi stan mali, za dvoje. Ni govora nema da u njega stanu onolike stvari koje je baba Nasta trideset godina skupljala i nepotrebno nagomilavala po sobama.

— Šta će s tolikim stvarima? — vajkala se ona, — kad je već stan donekle prežalila. — Kud da ih djenem?

Stvar dosta nezgodna: Nov stan: soba i kujna, a tri krate sobe namještaja, bez kujne i onih stvari na tavani već »škartiranih«.

Oboje se uvalili u fotelje i razmišljaju. Prave kombinacije od svake ruke. Baba Nasta prvoj sjevnuvile pobijedosno očice:

— Pajo, imam ideju! Da mi lijepe sve ove izlišne stvari, koje nam samo smetaju, utrapimo nekom, pa kvit!

— Kako da utrapimo?

— Tako lijepo... Imamo veliku familiju, pa nekom ovo, nekom ono i tako ćemo da porasturamo stvari. Ponudićemo da udesimo tako kao da im činimo uslugu. Ima tako da stvar postavimo, em da se kurtališemo stvari, em da izgleda kako pravimo dobročinstvo. Da ih zadužimo, razumiješ, dužnici da nam budu.

— Bre, Nasto, alal ti vjera za ovu ideju! Ovaj ti plan, baba Nasto, vrijedan! Još ćemo da gledamo da nekima odmah naturimo stvari za pare... Mi njima stvari — oni nama pare. Eto tako!

Odmah legli na posao: napisali nekoliko poruka i po bržonogim glasonošama-dječacima iz komšiluka razasiali pismo po familiji. Sadržina poruka gotovo ista: stil i forma — sama milostinja i dobročinstvo. Otprilike: ti znaš koliko sam dobra ja, baba Nasta, pa sam riješila da učinim još jedno dobro djelo, da te usrećim i da ti dam neke svoje stvari. Ali, naravno, da ih platiš ili vratiš, kad zatražim. Žrtva je moja velika, to valjda osjećaš, ali šta ćeš, kad uvijek stradam zbog dobrote srca svog.

Poslije jednog sata počeli da pristižu odgovori, povoljni uglovnom. Sadržina otprilike ista: hvala na pažnji, to vam nikad nećemo zaboraviti, a mogli bi da primimo otoman, duševe, jorgane, jastuke. Svi tražili skoro isto, samo što je neko umjesto otomana napisao sofa, drugi kauč, poneki divan a samo jedna prestarijela rodaka napisala je »minderluk«. Neki su tražili i »sporet«, njih pet ili šest, a samo jedna rodaka »kredence«.

— Kako da nije — sikeće baba Nasta — svi bi otomane, nije nego još nešto, k'o da sam ja stvari gotovog namještaja! Poslaču im što ja hoću!

I na dan seobe jedna kola natovarili stvarima za njihov novi stan a dvoja stvarima za usrećene rođadke. Sprovodnik ovih kolona bio glavom čika Paja. Krenuo on s mnogo optimizma. Poslije tri sata eto ti ga natrag s kolima. Nešto stvari vratio, a nešto razdario. Gospa Nasta u nesvijest da padne kad je vidjela vraćene stvari:

— Bože, Pajo, bože, Pajo, pa šta je to?

— Stvari!

— Kakve stvari?

— Pa naše, Nasto, nisu tude. Nisam mogao sve da utrapim. Neki ni da čuju: »Šta će nam, vele, ove starudije, kome su one potre-

UROKLJIVE OČI

Izborima u Italiji prisustvovate Amerikanci kao posmatrači.

— Ne bojte se ništa, glasajte slobodno, gospodin je samo posmatrač.

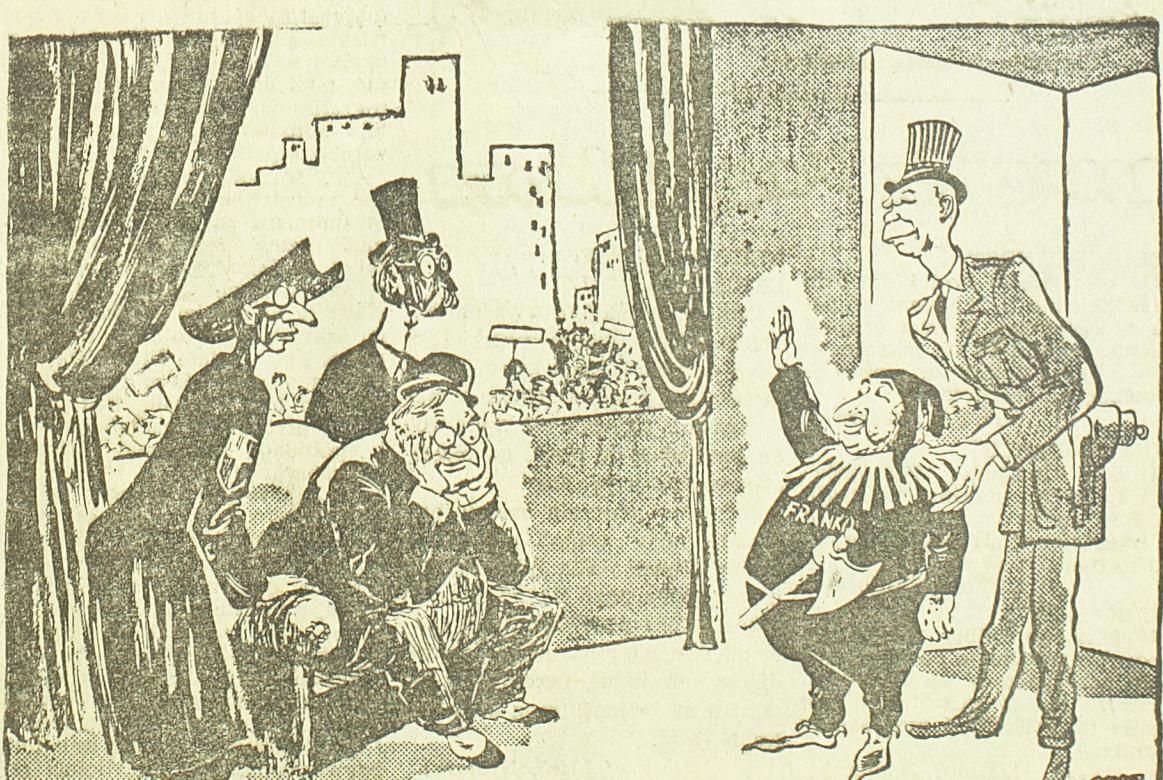
HITNA POMOĆ TURSKOJ

Američki fabrikanti cigareta saopštavaju da su uspješno riješili pitanje uvoza turorskog duvana iz SAD u Tursku.

PREAUZETA POLICIJA

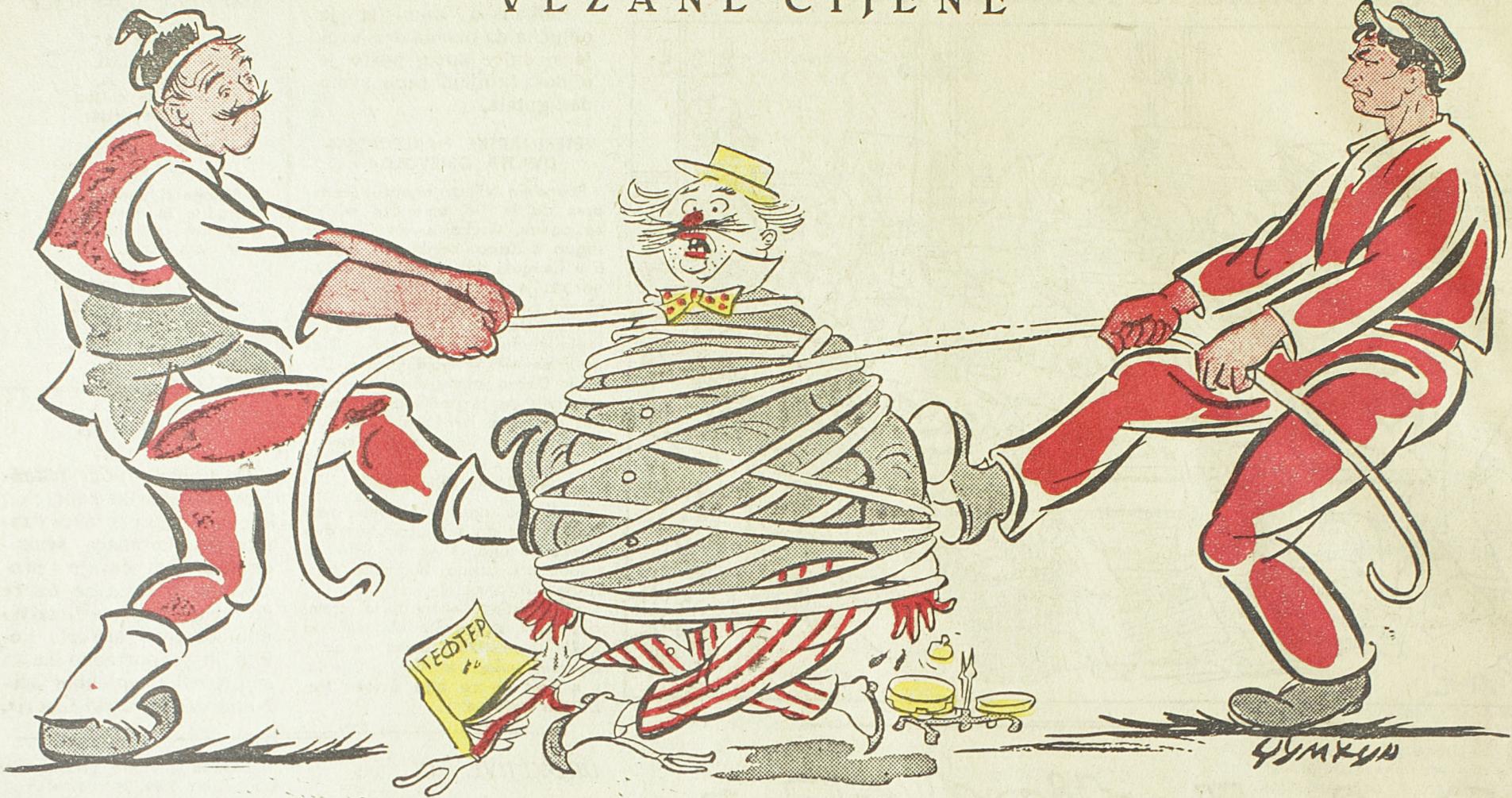
Posljednjih dana američka vojna policija u Beču nije zabilježila nijedan izgred — svakako zato što ih je sama stalno pratila.

Pojačanje

— Evo vam još jednog koji ima iskustva sa radnicima.

VEZANE CIJENE

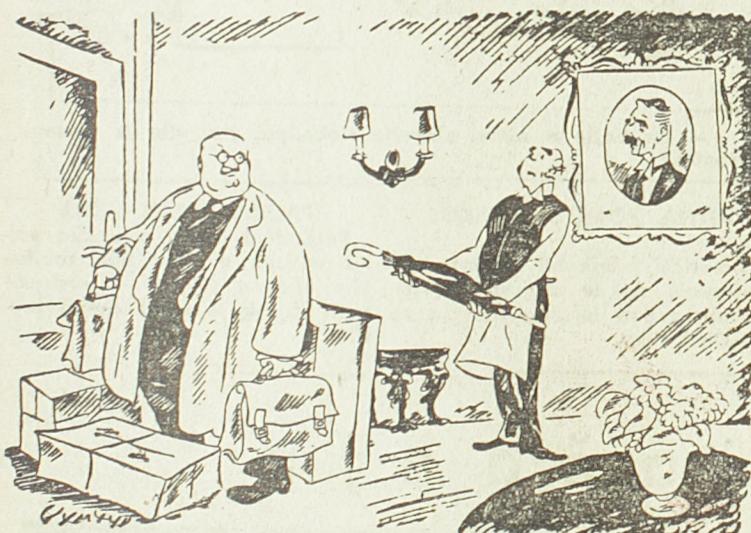
Krv nije voda

Jedan dio dragocjenosti, koje su hitlerovci opljačkali u Poljskoj i Francuskoj i skrili u Italiji, biće predat kvalunkystima za troškove u izbornoj kampanji. Oni koji su ove dragocjenosti podijelili neofašistima smatraju da su oni najpozvaniji da se koriste trudom svoje sabrače.

Čang Kaj Šek
štediša

Čang Kaj Šek je uspio da uštedi kreditne dodijeljene za obuku njegove pete armije koja je ubrzo poslije formiranja potpuno uništena u borbi. Očekuju se ovakve nove velike uštede.

STARI PUTEVI

— Gospodin je nešto zaboravio!

AMERIČKA RACIĆ ŽIVOTA

VELIKODUŠNOST

Da bi spriječili svojoj djeci da sjede zajedno u školskim klupama sa crnačkom djecom građani Teksasa rješili su da potroše tri i po miliona dolara za osnivanje crnačkog univerziteta.

(„Time“ Njujork)

STRAJKBREHERI

U Geri, Indijana, 1300 dječaka i djevojčica prekinuli su štrajk na koji su ih natjerali roditelji da bi izdjelstvovali uklanjanje crnačke djece iz škole.

(„Time“ Njujork)

MUŠKA MODA

U Minhenu Odbor za mušku modu preporučio je da se u proljeće nose gaće od žutog platna, jer žuto platno pravi muškarce manje uzbudljivim i manje nervoznim.

(„Time“ Njujork)

NEKOM ISUVIŠE,
NEKOM PREMALO

Danas sam vidjela u vašem časopisu sliku Twenti-senčeri-foks kako se Dženi Kren kupuje. I čita la sam ispod slike: „Njeno kupanje sastoji se samo od malo vode, sve ostalo je pjena od toaletnog sapuna u prašku.“

Juče sam obigrala sve dućane i parfimerije tražeći ma kakav sapun. Nisam našla nikakav. Da li ima mogućnosti da mi Twenti-senčeri-Foks pošalje poštom malo od one sapunice jer iduće nedjelje moram da perem veš sa punom za brijanje mog muža. — En N. Pirs.

(„Life“, Njujork)

Džentlmensko
BIZONIJA

Skoro cijelokupan posao vladajućih džentlmena u Bizoniji svodi se na velikodusno neuzimanje reparacija od Njemačke.

Kogod ne vjeruje, neka se raspiša u bizoniskim fabrikama pa će utvrditi da niko živi, i pored najbolje volje, nije u stanju da džentlmenima utrapi reparacije. U zavodu njemačkih malih automobila »Folksvagen«, na primjer, neki neobavješteni radnici tvrdili su u svoje vrijeme da će cijela proizvodnja ovog zavoda otići preko vode bez ikakve naknade, ali dogadaji su pokazali da ti radnici ne poznaju džentlmenske navike: za svaki automobil plaćena je suma — 12 do 15 dolara, — mada on jedva vrijedi osamdeset puta toliko. Iz ovoga se vidi da džentlmeni rade na vlastitu štetu, jer trošiti za nekakvu najobičniju pratinu, koja se baca u oči, 12 do 15 dolara zaista je isuviše...

Džentlmeni nikako ne prestaju da se prosto gnušaju reparacijama. U SAD, na primjer, pojavili su se fotografski aparati njemačkog projekta, koji koštaju 450 dolara, a plaćeni su u Njemačkoj triput manje, tako da se i bez ikakvog fotografisanja, retuširanja itd. dobija potpuno jasna slika: ni govor o reparacijama!

Ovo se podjednako odnosi na sve industrijske grane u Bizoniji, ali naročito nježnost džentlmeni gaje prema industriji vještačke slike: iz Kelna svakodnevno odlazi na dalek put 10.000 metara te materije uz sasvim solidnu novčanu naknadu — džentlmeni su isplatili za pola godine čitavih 200 dolara, a nisu, ni okom trepnuli...

A što bi i treptali kad im je stalno pred očima zadivljujuća slika potpunog i iskrenog odricanja od reparacija:

— Reparacije? Manite, molim vas! Pa mi sami, ako već želite da znate, snabdijevamo Njemačku svojim najboljim proizvodima!

Među ove najbolje proizvode spada, naravno, patentirana zapadna demokratija koja potpuno nadoknadiće industrijske patente džentlmenski odnjete iz Njemačke.

Na tlu Bizonije demokratija energično sprovodi dekartelizaciju i denacifikaciju, tako da je u tom pogledu postignut zadivljujući re-

Uprave za pravosude u Hamburgu sedamnaestorica uopšte nikad nisu bili nacisti.

Sva je sreća što su ovakvi neprijetni slučajevi sve rijedi. U sadašnjoj bavarskoj vlasti, na primjer, nema nijednog ministra koji se početkom 1933 godine nije izjasnio za Hitlera.

Pošto je broj ministarskih položaja u bavarskoj vlasti ipak ograničen, priličan broj jednomišljenika gospode ministara nalazi se u velikom i odlično uredenom sanatoriju koji se, začudo, zove »Logor u Mosburgu«. U ovom sanatoriju dobija se po 1.700 kalorija hrane dnevno a bolesnici se protiv toga ne bune, dok milioni radnika, koji nipočemu ne zasluzuju sanatorijumu njegu, masovno demonstriraju protiv svojih 1.000—1.200 kalorija. Ovi protesti radnika potpuno su neosnovani, jer pored 50 grama masti mjesечно, oni su dobili poveću kolicinu za šefa njihove ishrane her Šlange-Seningena koji je obilno namazan svim mastima — od nacističke do dolarske.

MADE IN USA

— Uključimo i Jugoslaviju u sistem naše pomoći!
— Kako?
— Pa eto pljačkamo joj zlato!..